

ע"פ 1091/23 - פלוני נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון

ע"פ 1091/23

לפני: כבוד השופט ד' ברק-ארז

המערער: פלוני

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

ערעור על החלטתו של בית המשפט המחוזי בחיפה
מיום 30.1.2023 בת"פ 45981-01-19 שניתנה על-
ידי כבוד השופטת א' וינשטיין

תאריך הישיבה: י' בסיון התשפ"ג (30.5.2023)

המערער: בעצמו

בשם המשיבה: עו"ד נועה קסיר פת

פסק-דין

1. המערער הוא אסיר המרצה עונש מאסר בפועל בגין הרשעתו בשנת 2019 במספר עבירות, ובהן עבירה של חבלה בכוונה מחמירה (ת"פ 45981-01-19, השופטת א' וינשטיין). במוקד הערעור עומדת טענתו שלפיה יש להשיב לחזקתו חפצים שלשיטתו נתפסו בידי המשטרה בעת שנעצר בחשד לביצוע העבירות, בהיותו במקום עבודתו. המערער סבור כי חפצים אלו עודם מוחזקים בידי המשטרה כחלק מחומרי החקירה בתיק.

2. המערער פנה תחילה לבית המשפט המחוזי ביום 3.1.2023, בבקשה שהוגשה במסגרת התיק הפלילי שהסתיים

עמוד 1

שלוש שנים קודם לכן, ובה ביקש מבית המשפט להורות למשטרת חיפה להעביר לידי חפצים אישיים שנתפסו במסגרת חקירתו. בעקבות בקשה זו הוחזרו למערער חפצים מסוימים, אך נמסר כי בניגוד לנטען, דו"ח התפוסים בתיק החקירה מעלה כי משקפי השמש והארנק של המערער לא נתפסו על-ידי המדינה ולא נמצאים ברשותה. על רקע זה, ביום 23.1.2023 הגיש המערער בקשה נוספת שבה עתר להורות כי תיק החקירה בעניינו יועבר אליו בכללותו על מנת שיוכל לבחון אם החפצים האמורים אכן נתפסו ביום מעצרו. המדינה טענה, בתגובה, כי אלו לא נתפסו במסגרת חקירתו ואין כל אינדיקציה שהיו אי פעם בחזקתה.

3. נוכח דברים אלו, ביום 30.1.2023 קבע בית המשפט המחוזי כי בהתחשב בבדיקות שבוצעו מטעם המדינה לאיתור החפצים, אין הצדקה להורות על העתקת תיק החקירה כולו, ודחה את בקשת המערער. הערעור שבפני מכוון כלפי החלטה זו.

4. האמת ניתנת להיאמר שנעשו ניסיונות רבים לסייע למערער בגדרו של ההליך. המערער אינו מיוצג בהליך הנוכחי והדבר הקשה על ההתדיינות. החלטות שונות שניתנו על-ידי הורו לנציגי המדינה, כמו גם לבא-כוחו הקודם ולסניגוריה הציבורית, לנסות ולאתר תיעוד בחומר החקירה ביחס לשני החפצים. אולם, כעת, לאחר שחלפו מספר שנים ממועד המעצר, כל הניסיונות לא עלו יפה.

5. בסופו של דבר התקיים דיון בפני ביום 30.5.2023. במהלך הדיון חזרה ופירטה נציגת המדינה את הניסיונות שנעשו לסייע למערער, לפי שורת הדין ואף מעבר לה. היא אף הדגישה בדבריה שהמערער לא הצביע על פנייה ספציפית למקום העבודה שבו נעצר על מנת לברר אלו חפצים הושארו במקום או לנסות לאתר את חפציו האמורים שם.

6. בהמשך לכך, הסברתי למערער כי ניתן להתרשם שבשלב זה אין פעולות קונקרטיות נוספות שניתן לנקוט. המערער הודה על הצעדים שנעשו, ועם זאת הביע צער על כך שהחפצים לא אותרו. באופן כללי יש מקום להדגיש, כי אכן נודעת חשיבות מרבית לתיעוד מדויק של החפצים שנתפסו בעת מעצר, אך לא הונחה תשתית לביקורת על רשויות החקירה במקרה זה, בהתחשב בכך שמולא דו"ח התפוסים, ולא נמצאה בו אינדיקציה לכך שנתפסו החפצים שציין המערער.

7. בשולי הדברים יש מקום להעיר, כי דומה שהמתכונת הדיונית המתאימה הייתה הגשת בקשה לבית משפט השלום להשבת תפוס, לפי סעיף 34 לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש], התשכ"ט-1969. על החלטה זו ניתן היה להשיג במתכונת הקבועה בסעיף 38 לחוק זה. אולם, במכלול הנסיבות שתוארו ביחס למערער דן שאינו מיוצג לא ראיתי לבסס על כך בלבד את דחיית הערעור.

8. מכל מקום, בעת הזו, אין עוד פעולות נוספות שניתן לנקוט, ובכך מסתיים הטיפול בתיק.

9. סוף דבר: הערעור נדחה.

ניתנה היום, י"ב בסיון התשפ"ג (1.6.2023).

ש ו פ ט ת
